

– Тате, искам да дойда с теб!

– Не, синко, не мога да те взема със себе си. Утре пак ще дойда – отговорил царският син.

Детето заплакало и бащата го сложил на коня си. Завел го в двореца при жена си.

– Искам да се грижиш за това дете и да го вардиш като очите си! – разпоредил се той.

Доведената сестра на Севда окъпала детето, облякла го с чисти дрехи, нахранила го и много внимавала за него. Веднъж свалила нанизите от шията си и влязла в банята. Детето това и чакало. Грабнало нанизите и побягнало при баща си. Поискало да го заведе в колибата. Царският син го послушал.

– Мамо – казало то, когато отново се озовало при майка си, – направих всичко, което ми заръча. Откраднах нанизите и ти ги нося.

В нанизите били вдянати двете очи на Севда. Тя попитала:

– Синко, а ти каза ли на някого, че си откраднал нанизите на царската снаха?

– Не, мамо! Никой не знае, че съм ги откраднал.

– Добре, синко! Утре като чуеш, че баща ти идва, ще ми кажеш.

На другия ден царският син опитал отново да събуди Севда от дългия сън, но не успял и решил да си тръгне. Детето заплакало и поискало да се върне в двореца.

– Не плачи, синко, ще те взема щом искаш.

Когато конят се отдалечил, Севда взела броениците от възглавницата, сложила ги на шията си, и изведнъж очите ѝ се възвърнали на мястото си, а тя се превърнала в малка лястовичка.

Литнала високо и – право в двореца. Кацнала на